

O vlkovi z Krkonoš

Rebeka Steinerová

Jsem samotář a většina světa se mně bojí. Je mi to jedno, ať si každý myslí, co chce – mám doupě, potravu, pokoj – co víc si přát? Jen mě pořád vytáčí jedna taková holčička v červeném, chodí si po lese jen tak se svou matkou a vůbec ji třeba nezajímá, že toto je můj domov. Na ten čas, kdy se jí pomstím, jsem tak dlouho čekal až do té skvělé neděle.

Nic nevědoucí holčička ve svém červeném oděvu si kráčela spokojeně po lesní cestičce. Pozpěvovala si, nesla košíček plný lahodin a ... byla úplně sama! Na to jsem se v křoví vesele a nedočkavě pousmál. Tohle se začalo vyvíjet docela dobře!

Holčička jménem Karkulka se najednou zastavila na křižovatce – byla na rozhraní malé, skoro neviditelné cestičky a velké tlusté cesty poseté kameny (tou vždy chodívala s maminkou kvůli bezpečnosti, i když byla delší než ta druhá). Chvíli se nehýbala, přemýšlela a pak se vesele rozběhla špatnou cestičkou – tou neviditelnou. Zpívala si, tancovala a trhala si do toho svého košíčku květiny, až mi z toho všeho bylo opravdu zle.

Když už jsem si byl opravdu jistý, že se nevrátí zpět na křižovatku a nerozhodne se jít bezpečnější cestou, vystoupil jsem z křoví a promluvil na ni. Přitom jsem se lehce třásl, ale ne jenom strachem – i napětím.

„Ahoj... ehm... Karkulko!“

Holčička se polekala a rychle se snažila rozběhnout pryč, ale naštěstí jsem ji stihl ještě zastavit: „Já jsem hodný pejsek! Mně se nemusíš bát!“ To ale byla chyba, protože ta dívenka v té odporné červené mě v tu ránu objala a řekla: „Ode dneška se budeš jmenovat – jakožto můj věrný pes – Žeryk.“ A pak svůj stisk ještě víc zesílila. Opravdu jsem to nedával, prostě ne, ale musel jsem. Musel jsem, protože jsem ji potřeboval přesvědčit, že jsem hodný pes. Pak se mi ale pohled zatoulal k jejímu košíčku, který překypoval samými dobrotami.

„Pro koho pak to máš? Snad ne pro mě?“ pousmál jsem se, i když už jsem odpověď znal rovnou předem.

„To je pro mou babičku Boženku, která bydlí hned tady nedaleko odsud. Žeryku, víš? U mýtiny se třemi pařezy“ roztáhla Karkulka svá ústa do širokého úsměvu, až jí byly vidět ty až moc odporně bílé zuby. Také jsem se jejím slovům usmál, ale ne z hezkého úmyslu (tedy pro mě hezký byl až moc). Dvě mouchy jednou ranou, zachichotal jsem se vesele pro sebe. Akorát ještě zbývalo vymyslet plán, jak ty dvě mouchy jednou ranou opravdu plácnu. Ale to už byla jen maličkost pro tak vyspělé a chytré zvíře, jako jsem byl zrovna já.

„A nechtěla bys babičku třeba překvapit nějakými květinami?“ začal jsem jí namlouvat.

„Už mám.“

„A nechtěla bys jich více?“

Na to už okamžitě holčička zareagovala a začala škubat každé kvítí, co našla. Já jsem mezitím za jejími zády odplížil zpět do křoví a poté se rozběhl směrem na adresu její babky, kterou mi prostě jen tak vyžvanila. A to bylo dobře.

Doběhnul jsem k té mýtině, kde stály tři pařezy a zaklepal na dvířka domečku, který byl usazen mezi nimi. Chvilí jsem tam tak čekal, což v mém plánu nebylo, takže o to více jsem si pak se svačinou musel pospíšit. A to byla ta její ošklivá babizna. Hned jak mi otevřela dveře, vyskočil jsem na ni a slupnul ji. Všechno se to odehrálo tak rychle, že ani nestačila na mou nečekanou návštěvu zareagovat. Služná svačina to sice tedy nakonec byla, ale až moc stará, a tak jsem použil i svou druhou část plánu, kterou jsem měl použít jen tehdy, když nebude babča doma. Ale vlci jsou nevyzpytatelní.

Karkulka sotva košík plný květin unesla, když překračovala pařezy – dříve tvořící statné stromy, ale dnes už jen nechtěné zbytky na mýtině. Ani si nevšímala okolí a hlavně toho, že jí někdo sleduje – ano, správně, byl jsem to já. Moc se mi líbilo, jak se trápí a klidně bych se na ni takhle s radostí koukal i celé dny, ale pak jsem se už musel dát do práce.

Hned jak Karkulína – pěkná potvorýna – otevřela dveře babiččina domku, čekala tam na ní velkou slizká tlama s pořádně ostrými zuby. Asi si říkáte, proč jsem se nepřevlékl do šatů, které na sobě před tím měla ta její stará babka. Odpověď je jednoduchá:

1. Ty šaty jsem i s ní už dávno snědl.
2. Stejně by mě Karkulka poznala, protože (bohužel) není tak hloupá, jak jsem si myslel. A takhle to bylo stejně rychlejší.

Když mě dívenka spatřila, zmohla se jen na nejistý pozdrav. „Ahoj, Žeryku...”

„Ahoj večere“ usmál jsem se na ni. A pak utlumil její ječení mými ostrými zuby a žaludečními šťávami.

Ten den byl opravdu skvělý, protože jsem měl na pospas rovnou tři oběti – a to babičku, Karkulku a myslivce. Myslivce jsem ani neplánoval, přišel jen náhodně kvůli Karkulčinému řevu, když jsem ji právě požíral. Vloupal se tedy za mnou do babiččina domečku (spíše tedy barabizny), ale ještě, než si dokázal připravit svou pušku pro případ nebezpečí, tak to nebezpečí – což jsem byl samozřejmě já – na něj hned na rohu vybafl. Myslivec dostal okamžitý infarkt, takže už vůbec nebylo těžké ho v klidu spořádat (stejně by nejspíš zemřel tak i tak).

No a od té doby jsem se zbavil těch největších záporáků, co kdy vůbec mohli existovat – dokonce i Karkulčiny matky, protože prý když slyšela, že její matka – babizna – s dcerou – Karkulínou – byly sežrány mnou, psychicky se zhroutila. Takže paráda, co?

Doufám tedy, že se vám můj příběh líbil, protože spravedlnost je vždycky na prvním místě.

Váš super-vlk z Krkonoš